

ασκεδάζε με τις επίσκοπικές του κι' έπειτα τους έβρινε μιά «οφή» συμβουλή κι τις άποχαρτούσε. Μά ή πολιτεία τής 'Αριζόνας είχαν άναστρωθή. Θά έλεγε κανείς τίς όλες ή γυναίκες είχαν τό διάβολο μέσα τους. "Έκσαν τρέλλες, σκότωναν τους φίλους τους, παίρναν διαζύγιο και κλεινότουσαν στις φυλακές για ένα σωρό άκατανόητες ύποθέσεις.

Μά τί συνέβαινε λοιπόν; Ποιός είχε φέρι ατή την άναστασι στην 'Αριζόνα; 'Αναγκάστηκαν προσεχτικά ή ζωή τού συμβουλή τού δόκτορος. Μ' ατή τή φορά ο Χάρρυ Σάμουελ δέν καταδέχτηκε να τους μιλήση. Αυτό κίνησε τις ύπονοις τής άστυνομίας. Παρηκολούθησαν προσεχτικά ή ζωή τού παραδόξου δόκτορος και δέν άργησαν να μάθουν τις μυστηριώδεις ύποθέσεις του. Τόν έκλεισαν λοιπόν στη φυλακή.

Μά ο δόκτωρ Σάμουελ κατάρθωσε με τή βοήθεια τού διαβόλου να δραπέτευση. 'Αλλά δέν τόλμησε να ξαναγυρίση στο σπίτι του και να πάρη τους θησαυρούς του. Φοβόταν τους άστυνομικούς και τά κάτεργα. Κι' έτσι μιά χειμωνιάτικη νύχτα, πέθανε στο δρόμο από την πείνα κι' ο διάβολος τού πήρε την ψυχή του.

Ωστόσο, τό έσοχικό σπίτι τού Χάρρυ Σάμουελ εξακολουθεί και σήμερα να ύπάρχη. Κάθε βράδυ μάλιστα, στις δώδεκα ή νύχτα, ανάσθων όλα τά φώτα του κι' ακούγονται δυνατές φωνές και ούρλιασματα. Μερικοί τόλημοι άνθρωποι, πού είχαν τό θάρρος να σκαρφαλώσουν ως τά παράθυρά του, είδαν πολύ καλά τό φάντασμα τού δόκτορος ά παλεύη με κάτι άόρατο και να ούρλιάζη "Όλοι τους βέβαια έδωκαν διαφορετικές εξηγήσεις. Μά ή πιο σωστή είναι ότι ο δόκτωρ Σάμουελ μετά τό θάνατό του, μη μπορώντας να πάση στον Παράδεισο, κατέφυγε στο σπίτι του για να φυλάξη τους θησαυρούς του.

Μά ο φίλος του ο διάβολος κάθε βράδυ πηγαίνει να τόν έπισκεφθή και προσπαθεί να τόν πείση να τόν άκολουθήση. Μά ο Χάρρυ Σάμουελ δέν τού έχει πεία καμιά έμπιστοσύνη, γι' αυτό μαλώνει μαζί του μέχρι πού ν' άκουστή τό λάλημα τού κόκορα...

"Έτσι κι' ή κατοικία τού δόκτορος Σάμουελ έγινε ένα τρομαχτικό σπίτι μυστηρίου.

ΤΣΑΡΛΥ ΓΚΡΑΙΝ

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΠΕΦΙ

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

('Απ' τά Λευρόξινικα φύλλα)

Η ΚΛΙΣΙΣ ΤΟΥ.

Ο άπογοητευμένος πατέρας.—Δέν μπορώ να καταλάβω σε τί πράγμα δείχνει κλισί ο γυιός μου.

Ο φίλος του.—Δέν μεταχειρίστηκε κανένα τέχνασμα, για ν' άντηλήρωσε τήν κλισί του;

—Πολλά. Τού έδωσα ένα αυτοκινητάκι, ένα κομτί με χρώματα, ένα άλλο με διάφορα εργαλεία, και μερικά άλλα είδη παιχνιδιών και τόν παρακολούθησα να δώ σε ποιο παιχνίδι άπ' όλα θά έβριχνε τις προτιμήσεις του. 'Έτσι θά καταλάβαινα τί θά ήθελε να γίνη σαν μεγαλώσει; Φιλολόγος, μηχανικός, ζωγράφος ή έμπορος; Μόλα ταύτα δέν μπόρεσα τίποτα να καταλάβω.

—Καλά. Και τί τά έκανε τά παιχνίδια αυτά;

—Τ' άνακάτεψε όλα, και κατόπι τάσασε.

—'Α! Τό βρήκα. Ο γυιός σου θά γίνη.. άρχηγός κινήμα-τος!...

ΜΕΤΑΞΥ... ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ (;)

'Έκείνη (παθητικά).—Θ' αγαπήσης ποτέ άλλη γυναίκα, αγάπη μου;

'Έκείνος (άτηρηδημένος). — Καμιά άλλη, άρκει... να ξεμπλέξω από σένα!..

ΕΒΡΑ-Ι-ΚΟΝ.

Μωυσής ο νεώτερος.— Πατέρα! 'Ηρθε στο μαγαζί ένας πελάτης και ρωτά να μάθη άν αυτές ή φανέλες μαζεύουν μετά τό πλύσιμο.

Μωυσής ο πρεσβύτερος.—Τί άνθρωπος είναι; Λιγνός ή χοντρός;

—Χοντρός, πατέρα. —Τότε πέσ' του... πώς δέν μαζεύουν!

ΜΕΤΑΞΥ ΦΙΛΕΝΑΔΩΝ.

Μάπζη.—Πιστεύω τώρα ότι θά είσαι ευτυχισμένη πού έλπι-θες από τόν Τζόν το βαχτυλίδι

των άρραβώνων.

Μάρτζορι.—'Όχι, όχι, δέν είμαι. Δέν έμωσα άκόμα... πόσο στοιχίζει!...

Ο ΑΠΙΣΤΟΣ.

'Η σύζυγος (ένω σερβίρει τόν καφέ στον σύζυγό της).— Δέν μού λές αγάπη μου, πιστεύεις στην αιώνια ύπαρξη των πραγμάτων;

Ο σύζυγος.—'Από τότε που μου ράθεις έσύ τά πουκάμισα... δέν τό πιστεύω!...

ΣΚΕΨΙΣ ΙΔΙΟΤΡΟΠΟΥ.

Τότε μονάχα μπορεί ν' άντηλήρωθ ήνας άνθρωπος τί έπιπλα έχει μέσα στο δωμάτιό του, όταν άποφασίση να τρέξη μέσα ν' αυτό... με τά φώτα σβηστά!...

ΑΜΙΜΗΤΟΝ.

—Διάβασε στην έφημερίδα για κάποια γυναίκα, ή όποια άνέθηκε στην κορυφή τού Λευκού Όρους και τραγούδησε την άρια τής Τσάκας;

—'Αλήθεια; Δόξα σοι ο Θεός που βρέθηκε έστω και μιά γυναίκα και τραγούδησε τόσο.. διακριτικά!...

Ο μικρός άδελφός τής νύφης (στον γαμπρό).— Σάς πλήγωσε πολύ;

Ο γαμπρός.—Τί πράγμα να με πλήγωσε;

Ο μικρός άδελφός τής νύφης.—Τό άγκίστρι. Δέν μήθε μεσ' σ'τό στόμα σας;

Ο γαμπρός.—Δέν σε καταλαβαίνα, Τζόνου. Τί θέλεις να πής;

'Η μητέρα τής νύφης (αύστηρά).— Φύγε γρήγορα από τό τραπέζι, Τζόνου!

Ο μικρός άδελφός τής νύφης.—Γιατί, μαμά; 'Απλώσ ρωτά να μάθω άν τόν πλήγωσε... Δέν είπατε ότι ή άδελφή μου τόν ψάρευε τόσο καιρό, ως πού έπιτέλους τσίμησε τό δόλωμα; 'Έθελω, λοιπόν, να μάθω άν..

(Στό σημείο αυτό πέφτει ή αούλαια και... έξλω).

ΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ Α. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

ΣΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΤΣΑ ΣΤΟ ΠΥΡΓΙ

«Ένας μοι ίνα άναρξώσ προση με άπελευθίν, και σκεπί μη ύπάρξωσ. (Ψαλμός τού Δαυίδ)

Χαίρετ' ο 'Ιωακείμ κι' ή 'Αννα πού γέννησαν χαριτωμένη κόρη στην Παναγίτσα στο Πύργι! Χαίρεται όλ' ή έρημη άκρογιαλιά κι' ο θράχος κι' ο γκρεμός άντ' κρου τού πελάγους, πού τόν χτυπούν άγρια τά κύματα χαίρεται άπ' τήν έκκλησίτσα πού μοσχοβολά πάνω στη ράχη.

Χαίρεται τ' άγριο δέντρο, πού γέρνει τό μισό άπάνω στον θράχο, τό μισό στον γκρεμό, χαίρετ' ο θοσκόσ πού φυσά τόν αλότο, χαίρετ' ή γίδα του, πού τρέχει στά θράγια, χαίρεται τό έρίφιο πού πηδά χαριδούσα.

Κι' ή πλάση δηλ άναγαλιάνει και τό φθινόπωρο ξαναγιάνει ή γής, σά σεμνή κόρη πού περίμενε χρόνια τόν άρραβωνιαστικό της άπ' τά ξένα και τέλος τόν άπόλαψε πριν είναι πολύ άργά, και σαν τή στείρα γραβά πού γέννησε θεσπάειο κι' ύδρράνη στα γεράματα της!

Δός μου κι' έμένα άνεση, Παναγιά μου, πριν ν' άπέλω και πλέον δέν θα ύπάρχω.

ΑΛ. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

Η ΛΑΥΡΕΣ

Λαύρες άνωμαζόντουσαν άπ' τους Βυζαντινούς ειδικώς τά μεγάλα μονατήρια, τά όποια είχαν σκήτες και μετόχια ως παραρτηήματα. Στη Ρωσία όμως, λεγόντουσαν έτσι μόνον όσα μοναστήρια ήσαν συγχρόνως και κατοικία έπισκόπου καθώς και θεολογική σχολή.

ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΤΕΥΧΟΣ τού «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΞΗΚΟΝΤΑΣΕΙΔΙΟΝ — ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ — ΜΕ ΘΑΥΜΑΣΙΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ, ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΔΙΑΚΕΚΡΙΜΕΝΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΥ κ. ΚΟΚΟΤΣΗ — ΜΕ ΕΓΧΡΩΜΟ ΣΑΛΟΝΙ — ΕΚΛΕΚΤΗ ΥΛΗ κλπ. κλπ.